

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΞΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμούντες χρόνον
βραβόμεν καὶ πάλιν ἴστην γῆν τῶν Ἱλαρθεωνῶν.

Ἐπὶ χίλια καὶ ἑνῆκοντὰ δεκάετη
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρόσθετέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δημοῦς μέρη—δέ κτὼ φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τοσαυτῆ
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη τοῦ Μαΐου καὶ δεκάτη,
καὶ ἴσ' τοὺς Ρωμηοὺς οὐδέτερο ραχάτι.

Χίλια τριακόσια καὶ ὄγδοντα δύο,
μέσα σὲ σκέψεις γύρων εἰσοῦ.

«**Πασουλῆς καὶ Περικλέτος,**
ὁ καθένας νέτος σκέτος.»

Ποῖα μακαριότης!..
καθένας πατριώτης
χάσκει ἰσὰ καφενάια,
δμως ἴσ' τὴ Γερμανία

ὅνε πῶς δίχως βλάβη, βρὲ Περικλῆ φαγᾶ,
ἀπορεῖς νὰ τρέψς κοράκια καὶ κορακιῶν αὐγά.

Ι.—Ποῦ καλὰ καὶ τοῦτα, μὰ ποὺ νὰ τὰ βρῆς χάχα;
ὁ κόρακος τὸ κρέας τοῦ κίκου κυνηγῶ,
ἴ' ἂν βγάξωμα πολλὰκις τὸν κόρακα μονάχα,
τὰ κέρακα δὲν ἔρισκεις τὴ κόρακος αὐγᾶ.

Γιὰ νὰ τὰ βρῆς, τραλλέ μου,
πρέπει μέσ' στοῦ πολέμου
τὸ μακαλλεῖο νὰ τρέψης.

Μὰ ἴσ' τοὺς δικούς μας τόπους
δὲν ἔρισκεις παρ' ἀνθρώπους
μὲ κορακιῶν ὀρέξεις.

Ἐνθ' μᾶς παρατρῶνε
φτώχιας κηφῆς σαράκια,
μακάρι, φαμφαρόνε,
νὰ χάμε καὶ κοράκια.

Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους,
ποὺ τάντερά μας πόνοις
ἔχουν σπαρακτικούς.

Μακάρι τὰ Ντοβλέτια
νὰ στέλλαν καὶ τέτοια
ἴσ' τοὺς ἐξὼ νησιτικούς.

Τὸ δάνειον τελεῖται,
φανάζουν τοῦτοι καὶ ἄλλοι,
μὰ πῶνα λὲν πῶς λήθνει
τὴν Ἥπειρο μεγάλην.

Μὲ παρακάλια τόσα
τοὺς γράφουν ἀπ' ἐκεῖ,
δμως ἐκ τῶν κλεινῶν
καὶ ἔνδοξων Ἀθηνηῶν
τοὺς ἀπαντοῦν ἴσ' τὴ γλώσσα
τὴν κορακιστικῆ.

Εἶθε τοῦτος ὁ κλεινὸς
Γούναρης ὁ Πατρινός,
ποῦναι καὶ ἴσ' Ἐθνικόφρων πρῶτης,
μὰ καὶ μέγας τροφοδότης.

Εἶθε τοῦτος, ὁ καὶ μύλους
καταλύων περιττός,
καὶ ἄψα σβῶσε γιὰ τοὺς φίλους
ἀνοιχομῶν αὐτούς.

Εἶθε τοῦτος, ποδ' μιλεῖ
καὶ τὰ κορακιστικά,
νᾶδρη τῶρα, Φασουλή,
καὶ κοράκια μερικά,
κι' ἔσπευσμένως νὰ τὰ σταλῆ πρὸς τοὺς ἑξ' ὁμόγενεις,
ποῦ τὴν πείνα των ἀκούεις καὶ συμπάσχεις καὶ πονεῖς.

Εἶθε δι' ἐδῶν πατέρων
καὶ σὲ τοῦτο τὸ καμίνι
τῶν Ρωμηῶν τῶν οὐδαιτέρων
νᾶρχωνται κοράκιων σμήνη.

Εἶθε τῶρα, Φασουλή μου, νᾶναι πάντ' ἀπτόητοι
κυβερνῶντες γέροι,
καὶ κορακοζῶητοι
μὲ σπαθὶ 'στὸ χέρι.

♦♦♦♦♦
B
♦♦♦♦♦

Φ. — Καταμαυρίζει τῶρα
μὲ μαύρα σαρκοβόρα
ἢ πλάσις ἢ νεκρά.

Πλὴν 'στοὺς δικούς μας τόπους
ἀκούς κορακακινθρώπους
νὰ κάνουν κρὰ κρὰ κρὰ.

Μαῦροι πτερυγίζουν μάγων οἰανοί,
κι' ἂν κοράκια τρῶνε σὰρκ' ἀνθρωπινή,
μὰ τὴν πλάσιν τῶρα δέρνει τόση πείνα,
ἐποῦ παρ' ἀνθρώπων τρώγονται κι' ἐκείνα.

Ἐποχῆς ὥραιας
γεύματα θρηνώ...
μὲ κοράκιων κρέας
τρῆς κι' ἀνθρωπινό.

Τί κοράκιων σμήνη
πέφτουν 'στοὺς θροτούς!...
τρῆν ἡμᾶς ἐκείνοι,
μὰ κι' ἡμεῖς αὐτούς.

Μὲ πληθὺν ὄδων
θρήνησε τὸ χάλι σου,
ἄμως καὶ σποδὸν
χύσε 'στὸ κεφάλι σου.

Καὶ μὲ μαῦρον σάκκον
κύττα ξεφαντώματα,
κι' ἀνθρωποκοράκιων
ἀλληλοφαγώματα.

'Στὴ γῆ, 'στὴν αἰθέρα,
κι' ἔδωθε καὶ πέρα
ἀκούω κρωγμούς.

'Στὸν κόσμον τὸν νέον
ἀνθρώπων κι' ὄρνέων
κυτῶ σπαραγμούς.

Σὲ τοῦτη τὴν πάλη
μὲ πείνα μεγάλη
κι' ἡμεῖς, παρλαπίπα.

"Ἄς τρῶμε κοράκι,
ἄς τρῶμε γεράκι,
καὶ γλάρο καὶ γύπα.

Τοὺς θρήνους ἀφήτε...
σπουδαῖοι προφήται
μᾶς ράτσας σοφῆς.

Εἰς ἔσους νηστεύουν
καιροὺς προφητεύουν
μᾶς νέας τροφῆς.

"Ἄς μὴ λένα πῶς παινοῦν
καθ' ἂν χρόνον κυβερνοῦν
γέροντες ἀπόμαχοι.

Κι' ἄς βρεθῆ κανένας τρόπος
νὰ χορταίνουν ἔσως ἔσως
οὐδαιτέρων στόμαχοι.

♦♦♦♦♦
**Κατὰ τῆς Ἀντάντ καὶ πάλι
λόγος φλογερός τοῦ Ράλλη.**
♦♦♦♦♦

'Ἡ κυρά μας ἢ ψειροῦ,
ἐποῦ σέρνει τὸν χορὸ
καὶ σκοτώνει τὸν καιρὸ
μὲ κουθένταις κουτουροῦ.

'Ἡ κυρία Μανταφιόρα
δὲν εἰσεύρω πῶς καὶ τῶρα
τῆς ἐκάπισσε νὰ βάλῃ
τὸν ἀσίκη τῆς τὸν Ράλλη
τῆς Ἀντάντ πολλὰ καὶ πάλι
παστρικά νὰ τῆς τὰ πῆ
δίχως νὰ διακοπῆ.

Κι' ὁ φουριόζος Δημητράκης πῆρε δυνατὴ φωτιά
καὶ τῆς ἔδωσε 'στ' αὐτιά,
ποῦ σὲ τοῦτη τὴν ἀντάρα
δὲν μᾶς δάνεισε πεντάρα,
κι' ἄς τὴν λύσσαξαν μὲ νότες
κυβερνῆται κεχηγότες.